

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 3. Vtrùm Deus creaturas amet, ac velit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

cum tamen Deus solus à se necessario amabilis sit. Neque ex hac doctrina licet inferre, non esse Deo optabilis habere secum creaturas, quam eis carere; quandoquidem coniunctum ex Deo, & negatione creaturarum minus est amabile, quam coniunctum ex Deo & creaturis: tamen utrumvis ex his coniunctis ob imperfectiones, quas inuoluit, longè sit minus amabile, quam solus Deus.

33 Secundo obijciat aliquis. Saltem, quando Deus se amat ut coniunctum cum creatura, habente se creaturam ut mero connotato talis amoris, videri amorem ipsum necessarium debere esse. Quia, cum creatura in tali casu ne partialiter quidem sit obiectum amatum, non videtur ea posse retrahere à tali amore diuinam voluntatem. Respondeo, etiam tunc eiusmodi amorem liberum esse: quia bonitas ad illum mouens ipsam creaturam includit in suo conceptu reali de connotato; tamen non ut partem amatam per talem amorem iuxta doctrinam generalem de huiusmodi semiextrinsecis bonitatibus late explicatam supra disput. 32. quest. 5. Quo fit, ut non possit non esse mixta talis bonitas imperfectionibus auertentibus ab eius amore voluntatem diuinam. Alia, quæ hic opponunt aliqui, ex di-
cis facile soluet quisque.

Propositio 3.

Deus non necessario, sed liberè amat suos actus liberos; siue illi sint voluntatis, siue intellectus.

34 Sermo est de actibus Dei liberis sumptis non quoad entitatem præcisè, quo pacto sunt perfectiones Dei necessariae realiter ab eo indistinctæ, cum ipsoque subinde non liberè, sed necessario amatae, iuxta doctrinam proposit. 1. sed sumptis quoad denominationem, qua ratione sunt liberi, & contingentes, ipsique Deo defectibiles. Ratio ergo propositionis est. Quia actus Dei liberi quoad denominationem hoc ipso, quod sunt defectibiles, non sunt perfectiones simpliciter simplices, ut expressè docent Soar. proleg. 2. de Gratia cap. 8. num. 10. Gran. 1. p. con. 1. tract. 2. disput. 4. num. 7. & alij: communiterque sentiunt Theologi: dum omnem perfectionem simpliciter simplicem necessariam esse, fatentur. Quo fit, ut illi secundum denominationem spectati imperfectionem quamdam virtualem contingentiam, seu defectibilitatem referant secum, prout declarauimus disput. 31. quest. 4. à num. 312. Quæ quidem imperfectio sufficiens est ad retrahendam voluntatem diuinam, ne in bonitatem eorum necessario rapiatur. Quomodo verò eiusmodi actus etiam quoad denominationem simpliciter dicendi sint intrinseci Deo, & nihilominus defectibiles, quin aliqua intrinseca Dei formalitas defectibilis sit, ibidem proposit. 5. expositum est.

35 Probat autem hoc argumentum id, quod etiam per propositionem intendimus, supposita existentia actus liberi quoad denominationem, adhuc esse Deum liberum ad illum ut sic amandum, vel non amandum libertate immediatâ. Nam, esse liberum, siue contingentem amorem, quo Deus suos actus liberos amat saltem remotè, quatenus eius obiectum contingens est; eâ ratione, qua libera est, seu contingens scientia diui-

na de obiectis contingentibus nemini fas est dubitare. Sed nos in præfenti alteram libertatem immediatam conamur adstruere in dicto amore. Sicut eandem adstruimus inferius in amore, quo Deus amat creaturas contingentes. Et supra proposit. 2. adstruximus in amore, quo se Deus simul, & creaturas amat.

Propositio 4.

Actus amoris necessarius, quo Deus se solum amat, & actus scientiæ necessarius, quo Deus se solum cognoscit, etiam quoad denominationem amantur necessario à Deo.

Ratio est. Quia isti actus etiam quoad denominationem sunt perfectiones simpliciter simplices ab omni imperfectione immunes: cum sint ut sic æquè necessarij, ac Deus ipse, ad eiusque beatitudinem spectantes, & ad personarum Trinitatem omnino requisiti. Quo fit, ut non possint non in sui amorem rapere voluntatem diuinam iuxta doctrinam traditam supra proposit. 1. Vtrum autem suum amorem necessarium per ipsummet, an per actum superadditum attingat Deus, ex dictis quest. 1. satis compertum est.

Propositio 5.

Actus scientiæ necessarius, quo Deus cognoscit creaturas possibles, & alias veritates necessarias distinctas à Deo, sumptus quoad denominationem non necessario, sed liberè amatur à Deo. Et idem est de actu amoris, si quis datur in Deo necessarius circa creaturas.

Moueor in hanc propositionem. Quia existimo, eiusmodi actus quoad denominationem non esse perfectiones simpliciter simplices: eo quod non sunt quoad denominationem tam necessarij, quam ipse Deus: quia sunt ut sic æquè necessarij, ac sua obiecta, & hæc infinite minus sunt necessaria, quam Deus ipse; ut probaui tom. 1. disput. 3. quest. 2. Posito autem, quod non sint perfectiones simpliciter simplices; non possunt non habere aliquid, quo retrahatur Dei voluntas ab eorum amore; atque ita non necessario, sed liberè in illos feratur, iuxta principia sæpe tacta.

QVAESTIO III.

Vtrum Deus creaturas amet, ac velit.

Propositio vnica.

Creaturas amat, & vult Deus.

Hæc propositio ita vniuersaliter prolata non solum à Catholicis, sed etiam ab hæreticis sine vlla controuersia recipitur tanquam dogma fidei. Constat enim manifestè ex sacris Scripturis.

P P P Psal. 17.

Psal. 17. *Saluum me fecit, quoniam voluit me.*
 Psal. 113. & 134. *Omnia, quaecumque voluit, fecit.*
 Sap. 11. *Diligis omnia, quae sunt, Et nihil odisti*
eorum, quae fecisti. Et post pauca. *Quomodo*
posses aliquid permanere, nisi tu voluisses? Ierem. 31.
In charitate perpetua dilexi te. Ad Eph. 1. *Qui*
operatur omnia secundum consilium voluntatis suae.
 Ioan. 16. *Ipse Pater amat vos.* Et alibi passim.

39 Ratione etiam probatur propositio, Quia
 omnis creatura à Deo auctore dependet, operante
 per intellectum, & voluntatem, vt constat ex di-
 ctis disput. 31. quæst. 3. & amplius contabit ex
 dicendis in Tract. de Prouid. Ergo ab ipso ama-
 tur. Quia voluntas res externas non aliter ope-
 ratur, quàm amando illas. Tum Deus ad extra
 operatur per imperium tanquam artifex liber
 iuxta illud Psal. 148. *Ipse dixit, & facta sunt, ipse*
mandauit, & creata sunt. Stauit ea in aeternum,
& in seculum seculi, praeceptum posuit, & non
preteribit. Mandatum autem, sine praeceptum
 aut consistit in volitione rei efficiendæ, aut illam
 secum fert, Secundò. Quia creaturæ, cum sint
 bonæ, non possunt non esse amabiles etiam à
 Deo; qui sicut est cognoscitiuus omnium verita-
 tum, ita etiam est amatiuus omnium bonita-
 tum. Ergo credendum est etiam de facto amari
 quia hoc videtur rationabilius. Et Deus semper,
 quod rationabilius est, operatur iuxta doctrinam
 stabilitam disp. 32. q. 3. Tertiò. Quia Deus multas
 virtutes morales exercet circa creaturas, vt vi-
 debimus disputat. 35. Quæ sine amore creatu-
 rarum stare non possunt, vt ex dicendis ibi con-
 stabit.

40 Ceterùm contra hanc certissimam verita-
 tem obijci potest primò. Volitum mouet vo-
 luntatem, sicut appetibile appetitum, ex Arist.
 lib. 3. de Anima text. 54. Sed voluntas Dei nequit
 à creaturâ moueri; quia id esset imperfectio. Er-
 go neque illam velle. Respondeo, certum esse
 diuinam voluntatem non moueri physicè à crea-
 turâ, quod esset in illâ imperfectio. Moueri ta-
 men intentionaliter ab illâ quodammodò tan-
 quam ab obiecto materiali, non verò absolute,
 & simpliciter; quia sic solum mouet formale; do-
 cet Ruiz disput. 5. de Volunt. sect. 3. Ego verò
 censo, voluntatem Dei à bonitate creatâ vt ab
 obiecto etiam formali moueri posse, vt disput. 32.
 quæst. 2. monstraui. Debere autem dici, eam
 absolute, & propriè moueri etiam ab obiecto
 creato iuxta communem modum loquendi Scri-
 pturæ, & Patrum; constat ex dictis disput. 31.
 quæst. 2. proposit. 4.

41 Secundò obijcitur. Si Deus vellet creatu-
 ras, ordinem essentialem haberet ad illas eius vo-
 luntas, atque ita ab illis specificaretur, & sume-
 ret suam perfectionem; quod est impossibile.
 Omnis quippe ordo à termino specificatur, ac
 desumit suam essentiam. Respondeo, habere
 quidem ordinem diuinam volitionem ad creatu-
 ras; imò cum eis connecti, sicut diuina scientia
 quoad denominationem: quoad entitatem verò
 minimè. Qui ordo nullam fert secum imperfe-
 ctionem, vt constat ex dictis iam supra circa di-
 uinam scientiam; sicut neque specificatio à crea-
 turâ vt ab intrinseco termino imperfectionem,
 vllam dicit, vt supra disput. 32. quæst. 2. expli-
 catum est.

42 Tertiò obijcitur. Voluntas, cui sufficit ali-
 quod bonum, & per illud satiatur, nihil qua-
 rit extra illud. Sed diuina voluntati sufficit sua
 bonitas, & per eam faciat. Ergo non vult

aliquid aliud extra se. Distinguo maiorem. Vo-
 luntas, cui sufficit aliquod bonum, & per illud
 satiatur, non querit aliud, vt amplius satiatur;
 transeat. Non querit alijs titulis; nego. Et,
 concessa minore; nego consequentiam. Quia
 Deus non amat creaturas, vt earum amore cre-
 scat in suâ beatitudine, sed alijs titulis, videli-
 cet se creaturis communicandi, liberè, & hone-
 stè operandi, sua attributa ostendendi, &c.

Quarrò obijcitur. Deus non amat creatu-
 ras propter ipsas; quia id esset habere illas pro
 obiecto formali; & frui creaturis; quod ei re-
 pugna. Neque amat propter se; quia id esset
 amare illas sub ratione boni vtilis, & non sub ra-
 tione honesti, & vt creaturis ad suum commo-
 dum; quod vtrumque etiam est alienum à
 Deo. Respondeo, Deum tum propter ipsas,
 tum propter se tanquam ob formalia mo-
 tiua amare creaturas, in quo nulla inuol-
 nitur imperfectio, vt vidimus disput. 32. quæst.
 Vnde Deus quadatenus potest dici frui crea-
 turis, quatenus de earum bonitate gaudet; at-
 que etiam illis vt, non ad suum commodum,
 vt pote quod ex eis non capit; sed ad ipsarum,
 aliarumque creaturarum commoditatem; atque
 etiam ad suam extrinsecam glorificationem, in
 quibus omnibus Deus honestè operatur; atque
 ita sub ratione honesti dici potest creaturas tan-
 gere, etiam dum ab earum physica bonitate mo-
 uetur. De quo plura dicenda infra disputat. 35.
 Quæ cum ita sint, planè consequitur, creaturas
 in se ipsis amari à Deo, non solum quia in se ip-
 sis, vt sunt quid distinctum à Deo, tanguntur
 per diuinum amorem, sed etiam quia sunt obiectum
 formale alicuius actus, quo amantur; quia
 tamen amantur etiam propter Deum vt propter
 obiectum formale: in Deo etiam amari dici po-
 terunt, particula *in* denotante obiectum forme-
 le. De quo plura Ruiz disputat. 6. de Volunt.
 sect. 6.

Ex dictis constat, certum esse secundum fi-
 dem, velle Deum, & amare creaturas saltem ali-
 quando existentes: de his enim agunt potissimum
 loca Scripturæ commemorata. An verò velit, &
 amet etiam creaturas posibles, quæ nunquam
 erunt, restat examinandum: quia id non adeò
 certum est. Est autem certum, Deum amare
 creaturas aliquando existentes non solum affectu
 efficaci præiò ad earum existentiam, & influen-
 te in ipsam; sed etiam affectu simplici eandem
 existentiam supponente, superuenienteque post
 illam præuisam. De hoc enim genere amoris lo-
 quuntur plura loca Scripturæ ex superioribus com-
 memoratis. Demum, quod Deus singulas crea-
 turas futuras etiam vilissimas diligat in particu-
 lari, amore saltem efficaci, etiam est certum

secundum fidem: quia prouiden-
 tia, quam fides docet habe-
 re circa singulas, ne-
 quit sine amore
 earum sal-
 tem.

efficaci constare, vt est no-
 tissimum. Videatur
 Ruiz disputat. 6.
 de Voluntat.
 sect. 4.